

pe fiecare tânără față cu bunătate și respect. Vă veți respecta părinții. Veți evita să ofensați Spiritul prin ceea ce gândiți, spuneți sau faceți. Veți ajunge să-L cunoașteți pe Domnul, căruia îi slujiți, și vă veți strădui totdeauna să fiți ca El.

Vă mărturisesc că slujirea voastră cu credință în Preoția aaronică va schimba viețile celor cărora le slujiți. Sunt oameni care au nevoie de slujirea voastră în preoție. Familia voastră are nevoie de voi. Cvorumul vostru are nevoie de voi. Biserica are nevoie de voi. Lumea are nevoie de voi.

Trebuie să vă îndepliniți urgent datoria față de Dumnezeu. Sunt încredător că o veți face.

Într-o dimineață răcoroasă, cu câteva săptămâni în urmă, alergam de-a lungul râului Tagus, în Lisabona, Portugalia. Am ajuns la un monument dedicat exploratorilor portughezi din secolele trecute. M-am oprit în timp ce soarele a răsărit și și-a revărsat lumina caldă peste monumentul impunător și peste mine. Am avut inspirația să mă uit la figurile hotărâte ale exploratorilor care priveau lung din apă. Aceștia fuseseră bărbați care au fost dispuși să facă lucruri ce puțini le-au făcut. Au lăsat în urmă o lume familiară și confortabilă și, plini de curaj, s-au îndreptat pe oceanul necunoscut și au descoperit noi țărâmură. Ei au schimbat lumea.

Eu vă văd pe voi când mă gândesc la acel monument al exploratorilor curajoși. Eu vă văd pe voi într-o călătorie personală pe care puțini aleg să o facă astăzi în lume. Eu vă văd pe voi îndeplinindu-vă datoria față de Dumnezeu.

Mă rog ca noi toți să putem înțelege magnifica Preoție aaronică și să ne încredem, așa cum face Dumnezeu, în cei care o dețin. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Președintele Dieter F. Uchtdorf,
al doilea consilier în Prima Președinție

Continuă cu răbdare

Lecțiile pe care noi le învățăm din răbdare ne vor forma caracterul, ne vor înălța viața și ne vor aduce mai multă fericire.

În deceniul 1960-1970, un profesor de la Universitatea Stanford a început un modest experiment prin care se testa puterea voinței copiilor în vârstă de patru ani. El le-a pus în fața câte o beza mare și, apoi, le-a spus că puteau s-o mănânce imediat sau, dacă așteptau 15 minute, primeau două bezele.

Apoi, el i-a lăsat pe copii singuri și a privit ce se întâmpla din spatele unui geam-oglină. Unii dintre copii au mâncat bezele imediat; alții au putut să aștepte doar câteva minute înainte de a ceda ispitei. Numai 30 la sută au fost capabili să aștepte.

A fost un experiment de mic interes și profesorul s-a îndreptat spre alte domenii de cercetare pentru că, potrivit propriilor cuvinte, „sunt atât de multe lucruri pe care le poți face cu copii care încearcă să nu mănânce bezele”. Dar, de-a lungul anilor, el a continuat să-i urmărească pe copii și a început să observe o corelație interesantă: copiii care nu au putut aștepta s-au confruntat cu dificultăți mai târziu în viață și au avut mai multe probleme comportamentale, în timp ce aceia care au așteptat au tins să aibă o atitudine mai pozitivă și să fie mai motivați, au avut note și venituri mai mari, precum și relații mai sănătoase.

Ceea ce a început ca simplu experiment cu copii și bezele a devenit un studiu de referință care sugera că puterea de a aștepta – de a fi răbdător – era o trăsătură de caracter cheie care ar fi putut prevesti succesul în viață de mai târziu.¹

Așteptarea poate fi grea

Așteptarea poate fi grea. Copiii știu aceasta și o știu și adulții. Trăim într-o lume ce oferă fast fooduri, mesaje instantanee, filme la cerere și răspunsuri pe loc la cele mai simple sau mai profunde întrebări. Nu ne place să așteptăm. Unii chiar simt că li se ridică tensiunea când rândul la care stau în magazin înaintea mai încet decât cele din jurul lor.

Răbdarea – capacitatea de a ne amâna împlinirea dorințelor pentru o vreme – este o virtute prețioasă și rară. Noi vrem ceea ce vrem și îl vrem acum. Ca urmare, însăși ideea de a avea răbdare ar putea părea neplăcută și uneori greu de acceptat.

Cu toate acestea, fără răbdare, noi nu-I putem face pe plac lui Dumnezeu; nu putem deveni desăvârșiți. Într-adevăr, răbdarea este un proces purificator care rafinează înțelegerea, mărește fericirea, concentrează acțiunea și oferă speranța de a avea pace.

Ca părinți, noi știm cât de neînțelept ar fi să împlinim toate dorințele copiilor noștri. Dar copiii nu sunt singurii care au de suferit când li se oferă prea multe plăceri imediate. Tatăl nostru Ceresc știe ce ajung să înțeleagă, cu timpul, părinții buni: pentru a se maturiza și a-și atinge potențialul, copiii trebuie să învețe să aștepte.

Răbdare nu înseamnă doar a aștepta

Când aveam 10 ani, familia mea s-a refugiat într-o nouă țară. Am fost întotdeauna un elev bun la școală – adică, până am sosit în Germania de Vest. Acolo, experiența mea educațională a fost total diferită. Geografia studiată la școală era nouă pentru mine. Istoria pe care o studiam era, de asemenea, foarte diferită. Înainte, învățam rusa ca a doua limbă; acum, învățam engleza. Mi-a fost greu. Erau momente în care credeam cu adevărat că limba mea nu era făcută să vorbească engleza.

Pentru că o mare parte din programa de învățământ era nouă și neobișnuită pentru mine, am rămas în urmă. Pentru prima dată în viața mea, am început să mă întreb dacă eram destul de deștept ca să pot urma o școală.

Din fericire, am avut un învățător care m-a învățat să fiu răbdător. El m-a

învățat că munca susținută, desfășurată cu consecvență – persistentă răbdătoare – mă va ajuta să învăț.

Cu timpul, materii de studiu grele au devenit mai ușoare – chiar și engleza. Încet, am început să constat că, dacă studiez în mod consecvent, puteam să învăț. Nu am ajuns repede la acest rezultat dar, cu răbdare, am ajuns.

Din această experiență, am învățat că răbdarea însemna mult mai mult decât a aștepta pur și simplu să se întâmple ceva – răbdarea cerea să muncești susținut pentru îndeplinirea țelurilor importante și să nu fi descurajat când rezultatele nu apăreau instantaneu sau fără efort.

Există un concept important aici: răbdarea nu înseamnă resemnare pasivă, nici refuzul de a acționa din cauza temerilor noastre. Răbdarea înseamnă a aștepta și a îndura în mod activ. Înseamnă a persista în a face ceva și a face tot ce putem – să muncim, să sperăm și să ne exercităm credința; să suportăm greutățile curajoși, chiar și când dorințele inimilor noastre sunt împlinite cu întârziere. Răbdarea nu înseamnă numai să înduri, ci înseamnă să înduri bine!

Lipsa de răbdare, pe de altă parte, este un simptom al egoismului. Este o

trăsătură a egocentrismului. Derivă din prea răspândita stare numită sindromul „centrul universului”, care îi determină pe oameni să considere că lumea se învârtă în jurul lor și că toți ceilalți sunt distribuiți în roluri secundare în marele teatru al vieții muritoare, în care numai ei au rolul principal.

Cât de diferit este, dragii mei frații, acest mod de a gândi de standardul pe care Domnul l-a stabilit pentru noi, deținătorii preoției.

Răbdarea, un principiu al preoției

În calitate de deținători ai preoției și reprezentanți ai Domnului Isus Hristos, noi trebuie să slujim altora conform exemplului Său. Există un motiv pentru care aproape fiecare lecție despre conducerea preoției ajunge, în cele din urmă, la secțiunea 121 din Doctrină și legăminte. În câteva versete, Domnul ne oferă ideile de bază despre conducerea preoției. „Nicio putere sau nicio influență nu poate și nici nu trebuie să fie menținută în virtutea preoției, decât prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră”².

Trăsăturile de caracter și practicile descrise în aceste versete reprezintă temelia răbdării dumnezeiești și sunt

inseparabil legate de slujirea patriarhală și a preoției eficiente. Aceste atribute vă vor da tărie și înțelepciune în îndeplinirea cu credință și sârguință a chemărilor dumnezeoasă, în predicarea Evangheliei, în înfrățirea cu membrii cvorumului și în realizarea celei mai importante slujiri a preoției – care este, cu adevărat, slujirea cu dragoste în propriile dumnezeoasă cămine.

Să ne amintim întotdeauna că unul dintre motivele pentru care Dumnezeu ne-a încredințat nouă preoția este acela de a ne ajuta să ne pregătim pentru binecuvântările eterne desăvârșindu-ne natura noastră prin răbdarea cerută în slujirea în cadrul preoției.

Așa cum Domnul este răbdător cu noi, și noi să fim răbdători cu cei cărora le slujim. Să înțelegem că ei, ca și noi, sunt imperfecti. Ei, ca și noi, fac greșeli. Ei, ca și noi, vor ca alții să le acorde prezumția de nevinovăție.

Nu renunțați niciodată la nimeni. Și aceasta înseamnă să nu renunțați nici la dumnezeoasă înșivă.

Eu cred că fiecare dintre noi, într-un moment sau altul, se poate identifica cu robul din pilda lui Hristos, care datora bani împăratului și care se ruga de împărat spunând: „Doamne, mai înduiește-mă”³.

În felul și la timpul hotărâte de Domnul

Copiii lui Israel au așteptat 40 de ani în pustiu înainte de a putea intra pe pământul făgăduit. Iacov a așteptat șapte ani lungi pentru a o primi pe Rahela. Iudeii au așteptat 70 de ani în Babilon înainte de a putea să se întoarcă și să reconstruiască templul. Nefiții au așteptat un semn al nașterii lui Hristos, știind chiar că, dacă semnul nu ar fi apărut, ei ar fi pierit. Chinurile la care a fost supus Joseph Smith în închisoarea Liberty l-au determinat chiar

și pe profetul lui Dumnezeu să se întrebă: „Cât timp?”⁴.

În fiecare caz, Tatăl Ceresc a cerut cu un scop copiilor Săi să aștepte.

Fiecăruia dintre noi ni se cere să așteptăm în felul nostru. Noi așteptăm răspunsuri la rugăciuni. Așteptăm împlinirea unor lucruri, care, pe moment, pot părea juste și atât de bune pentru noi încât nu ne putem imagina de ce Tatăl Ceresc ar întârzia să ne răspundă.

Îmi amintesc perioada în care mă pregăteam să încep instruirea de pilot pe avioane de vânătoare. O mare parte din pregătirea militară preliminară a constat din exerciții fizice. Încă nu știu foarte bine de ce alergarea la nesfârșit era considerată o parte pregătitoare atât de esențială pentru un viitor pilot. Cu toate acestea, noi am alergat mult.

În timp ce alergam, am început să observ ceva care, sincer, m-a pus pe gânduri. Deseori, pe lângă mine treceau bărbați care fumau, beau și făceau tot felul de lucruri contrare învățăturilor Evangheliei și, în special, Cuvântului de înțelepciune.

Îmi amintesc că mi-am spus: „Stai puțin! Nu ar trebui să pot alerga și să nu obolesc?” Dar *oboseam* și eram întrecut de persoane care, cu siguranță, nu urmau Cuvântul de înțelepciune. Mărturisesc că acest lucru mi-a dat de gândit în acea vreme. Mă întrebam: „Este adevărată promisiunea sau nu?”

Răspunsul nu a venit imediat. Dar, în cele din urmă, am înțeles că

promisiunile lui Dumnezeu nu sunt mereu îndeplinite atât de repede sau în felul în care sperăm noi; ele se împlinesc la timpul și în felul stabilite de El. Ani mai târziu, am putut vedea limpede dovada binecuvântărilor temporale pe care le au aceia care se supun Cuvântului de înțelepciune – pe lângă binecuvântările spirituale care sunt rezultatul imediat al supunerii față de legile lui Dumnezeu. Privind în urmă, știu cu siguranță că promisiunile Domnului, deși poate nu se împlinesc întotdeauna rapid, sunt întotdeauna sigure.

Răbdarea cere credință

Brigham Young ne-a învățat că, atunci când apăreau lucruri pe care el nu putea să le înțeleagă pe deplin, el se ruga Domnului: „Dă-mi răbdare să aștept până când voi putea înțelege singur”⁵. Și, apoi, Brigham Young continua să se roage până când înțelegea.

Noi trebuie să învățăm că, în planul Domnului, capacitatea noastră de a înțelege o dobândim „rând după rând, precept după precept”⁶. Pe scurt, cunoașterea și înțelegerea le dobândim cu prețul răbdării.

Deseori, văile adânci ale prezentului nostru vor fi înțelese numai privind în urmă la ele de pe munții experienței noastre viitoare. Deseori, nu putem vedea mâna Domnului în viața noastră decât la mult timp după ce încercările au trecut. Deseori, cele mai grele momente din viața noastră sunt pietre de construcție importante care formează temelia caracterului nostru și pregătesc calea către oportunități, înțelegeri și fericiri viitoare.

Răbdarea, un rod al Spiritului⁷

Răbdarea este un atribut dumnezeiesc care poate vindeca suflete, dezvălui comori de cunoaștere și înțelegere și transforma bărbați obișnuiți și femei

obișnuite în sfinți și îngerii. Răbdarea este, cu adevărat, un rod al Spiritului.

Răbdare înseamnă să stăruie într-un anumit lucru până la sfârșit. Înseamnă să amâni recompensa imediată pentru binecuvântări viitoare. Înseamnă să-ți ții în frâu mânia și să-ți reții vorba neplăcută. Înseamnă să te opui răului chiar și când el pare să-i îmbogățească pe alții.

Răbdare înseamnă să accepți un lucru ce nu poate fi schimbat și să-l înfrunți curajos, cu eleganță și credință. Înseamnă să fim „[dornici] să [ne supunem] tuturor lucrurilor pe care Domnul are grijă să [ni] le trimită, tot așa cum un copil se supune tatălui său”⁸. În cele din urmă, răbdarea înseamnă a fi „ferm și neclintit și nemișcat în ținerea poruncilor Domnului!”⁹ în fiecare oră a fiecărei zile, chiar și când este greu să faci astfel. Potrivit cuvintelor lui Ioan Revelatorul: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința [în] Isus”¹⁰.

Răbdarea este un proces de perfecționare. Salvatorul Însuși a spus că prin răbdarea dumneavoastră vă veți câștiga sufletele dumneavoastră.¹¹ Sau, ca să folosesc o altă traducere a textului grecesc: „prin răbdarea voastră veți câștiga stăpânire asupra sufletelor voastre”¹². Răbdare înseamnă să rămânem în credință, știind că, uneori, creștem cel mai mult așteptând și nu primind. Acest lucru a fost valabil în timpul Salvatorului. Este valabil și în timpul nostru, pentru că nouă ni se poruncește în aceste zile din urmă: „Continuați cu răbdare până când deveniți perfecți”¹³.

Domnul ne binecuvântează pentru răbdarea noastră

Pentru a-l parafraza pe psalmistul din vechime, dacă Îl vom aștepta cu răbdare pe Domnul, El se va pleca spre noi. El ne va asculta strigătele. El ne va scoate din groapa pieirii și ne va

așeza picioarele pe stâncă fermă. El ne va pune un cântec nou în gură și noi Îl vom lăuda pe Dumnezeul nostru. Mulți din jurul nostru vor vedea lucrul acesta și ei se vor încrede în Domnul.¹⁴

Dragii mei frați, lucrarea răbdării constă, în esență, în aceasta: țineteți poruncile, încredeți-vă în Dumnezeu, Tătăl nostru Ceresc, slujiți-L cu umilință și dragoste ca a lui Hristos, exercitați-vă credința și speranța în Salvator și nu renunțați niciodată. Lecțiile pe care noi le învățăm din răbdare ne vor forma caracterul, ne vor înălța viața și ne vor aduce mai multă fericire. Ele ne vor ajuta să devenim deținători demni ai preoției și ucenici credincioși ai Învățătorului nostru, Isus Hristos.

Rugăciunea mea este ca răbdarea să fie o caracteristică definitorie a noastră, a acelor care deținem preoția Atotputernicului Dumnezeu, ca noi să

ne încredem curajoși în promisiunile Domnului și în timpul stabilit de El, ca noi să acționăm față de alții cu răbdarea și compasiunea pe care ne-o dorim pentru noi înșine și ca noi să continuăm cu răbdare până când vom deveni perfecți. În numele sfânt al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Jonah Lehrer, „Don't! The Secret of Self-Control”, *New Yorker*, 18 mai 2009/, p. 26-27.
2. Doctrină și legăminte 121:41; vezi, de asemenea, versetele 39-45.
3. Matei 18:26.
4. Doctrină și legăminte 121:2.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), p. 75.
6. Doctrină și legăminte 98:12.
7. Vezi Galateni 5:22-23.
8. Mosia 3:19.
9. 1 Nefi 2:10.
10. Apocalipsa 14:12.
11. Vezi Luca 21:19.
12. Vezi Luca 21:19, nota de subsol b.
13. Doctrină și legăminte 67:13.
14. Vezi Psalmii 40:1-3.